

MAGISTRÁLA

Tim Postovit

● — pointa

Magistrála

Vyšlo také v tištěné verzi

Vyrobeno pro společnost Palmknihy - eReading

● — pointa

Tim Postovit

Magistrála – e-kniha
Copyright © Pointa, 2020

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

MAGISTRÁLA

Tim Postovit

MAGISTRÁLA

Tim Postovit

Korektor a odpovědný redaktor Martin Dvořák

Fotografie Oliver Boreš

Sazba a grafická úprava AGAMA® poly-grafický ateliér, s.r.o., Praha

Vydala Pointa Publishing s.r.o.

Na Pankráci 1618/30, 140 00 Praha 4

roku 2019

První vydání. Počet stran 96.

Vytiskla Centa, spol. s r. o.

Videňská 102/113, 619 00 Brno

ISBN 978-80-907-5301-3 tištěná kniha

ISBN 978-80-907-5302-0 ePub

ISBN 978-80-907-5303-7 Mobi

ISBN 978-80-907-5304-4 PDF

● ■ **pointa**

www.pointa.cz

Pro Annu ze Široké ulice

a všechny ostatní, kteří neprodali azurové
břehy, na kterých nebyli.

Lidé, bez kterých by Magistrála nevznikla:

Filip Koryta aka Dr. Filipitch

T. & K. Achmadovovi

p. Martin Churavý

Kirill & Alexandra

Sara & Oliver

Vítek & Bebe

děkuji

JAKO POLOŽIT PRST NA TEP VELKOMĚSTA

Magistrála? To je trip: z call centra na nemocniční lůžko, z rozjeté tramvaje do květinářství, z lavice střední školy do nafukujících se oblak dýmu, z okrajů vesmíru vzdálených světelné roky do vylidněné fabriky, z Národního muzea do ulic metropole, která neumí usnout a ve které často teče krev.

Proč? Protože její autor se lidem dívá přes rameno, když píše SMS zprávy, protože zaníceně poslouchá, o čem si povídají, protože naslouchá se všemi smysly na stopkách, protože je bystrý, vnímavý a z a každých okolností připravený – může to koneckonců básník mít jinak?

Kdykoli slyším (nebo čtu) verše „...ale já přece vím kolik tvou ulicí projede aut za dne...“, napadají mě minimálně dvě věci: (1) proč jsem to do prdele nenapsal já, (2) kdysi jsem věděl, kolik aut to bylo (bydlíš tam ještě?). A toto jsou odrazové můstky, toto jsou základní atributy, toto je kauzalita díla Tima Postovita: umí se člověka dotknout jako málokdo – novátorsky, citlivě, přesto nekompromisně. Dokáže proniknout do míst, jež jste se snažili ukrýt i sami před sebou. Nutí vás otevřít Pandořinu skříňku vlastních vzpomínek, jen abyste se přesvědčili, že neutečete. A před ním už vůbec ne! Tim Postovit je Indiana Jones. Tomb Raider! Vidíte? Nevědomky se nechávám strhnout a přijímám Timovu dikci, jeho tvůrčí princip, jeho drive. Asociace otevírá asociaci, asociace otevírá asociaci, asociace asociaci, asociace... a pořád, a pořád, a pořád, a...

Miluju dílo Velemira Chlebnikova. Mluví se o něm jako o básníkovi pro básníky. Jestli je Chlebnikov skutečně básníkem pro básníky, pak Postovit je slamerem pro slamery. „Dneska jedeme do Budějovic,“ říkám. „A bude tam Tim?“ ptá se kolega. „Bude,“ odpovídám. „Tak to mě mrzí, že tam nebudu,“ stýská si kolega. Zlí jazykové tvrdí, že se ze slam poetry vytrácí poezie. Tim Postovit je ten, kdo poezii do slam poetry vrací. Hrabě je mrtev, ať žije Postovit!

Co napíšu závěrem? Nic. Nechám to být. Dokud si nevzpomenou. Dokud si všichni nevzpomeneme.

POZNÁMKY POD ČAROU:

Exploze básnických tropů a figur, zběsilý lunapark imaginace, lavina obrazů a vizí, syntéza všedního a nadreálného, empatie, nedozírná šíře vzdělanosti, těžkosti bytí a žití v kontrastu s vlastní směšností, absurdita existence, soucit, samoučelné bloudění městem, stesk JAK HOVADO.

- Filip Koryta aka Dr. Filipitch -

část první

magistrála

prolog

Nalijme si čistého vína.
Předem si připrav grimasu
— bude mít tříslo, jaké nemají
ani nejrychlejší běžci z Keni.

Ne, víš co?

Uděláme to, jako to dělali v Římě:
já tobě verše, ty mně — neklidně přešlapující
prétoriány do růžové zahrady a:
„Sbal si věci, pojedíš do Granady šeptat
básně na písku umírajícím býkům“.

„Dobře,“ povím. Vy jste ti znalci do vín —
uslyšíte býky dýchat hrdlem novým.

Pak si nalijeme čistého vína.
Předem smiř se s Bohem
— bude mít tříslo,
jaké nemají ani toreadoři
po zásahu býčím
rohem.

1

Tohle město nasadilo lať,
podivně vysoko
a teď nás rovná podle ní,
jen ať
a přece jen,
jsme jenom naoko
tak bezostyšně velcí.
To naši výšku fabrikuje dým,
když v kotrmelci
plyne z cigaret.

Tohle město naučilo nás
dívat se hlavně pod nohy
A nohou střídat nohu.
Oblohu nikdo nezrušil,
jen o ni každý zakopává méně
a není divu —
žijeme,
každý sám v sobě.

Na karanténě.

2

Auta proudí po magistrále ve vyrovnaných metalických provazcích, podobných rovnátkům holky ze střední, co seděla v zadní lavici.

Na vyleštěných kapotách se odráží poslední světla ze zpola pohaslých skleněných kanceláří. Podle míry pohybu aut se odrazy protahují, jako žvýkačky na horkém asfaltu, až k očím řidičů a ještě chvíli pak žlutí ředí rumovou hněď jejich očí. Na zpětných zrcátkách se houpou ukřižovaní Ježíšové, přivezení z loňské dovolené v Itálii. Houpou se v těsném sousedství s aromatizovanými kartónovými stromečky, pro případ, že by jim tenhle svět nevoněl.

3

Naproti,
přes magistrálu,
stojí květinářství.
Ráno tu byla koupena kytka
jejíž květy už sklovatí
a rozbijí se o bílé nemocniční kachlice
Apolináře
Nesla radost
ředěním pachu desinfekce
Nesl ji otec
s třepotem, městem, lehce
nesl ji matce
nesla dítě v plence
na krevní testy
kanila rudla
rudla.

Zrovna jako magistrála, před kterou stojíš,
rudne světly oblých vozů.

Nakonec se semknou krevní destičky
ve zkumavce.

A ty brzdové se semknou
na řece Styx.

4

Za zády dům.

Dům z panelů.

Domeček z karet vyztužených vápnem.

Bůh ví, kdy spadne — dnes to nebude.

Je z jedné strany podepřený ženou,

opilá krmí pizzou holuba.

Shrbená záda nastavuje stínům

ze střešních antén čnicích v převisu.

Připomínají ptačí křídla.

Z jídla jsou oba syti

do rána.

V hlavici lampy hoří Morana.

Peřeje Styxu sjíždí sanita

a její světla simulují bouři

na očích z oleje a klidu —

syntézy sítnice a drog

a blesky protínají

zornice a srdce